

El compromís de Lluç

La Tercera Trobada Nacionalista que va tenir lloc a Mallorca fa pocs dies no va ser una trobada més. La reunió va servir per refermar una experiència que ha estat positiva i que per tant val la pena repetir, com és la coalició per concórrer conjuntament a les eleccions europees que mantenen CiU, la UPV i el PSM. Aquest era un acord previsible. Anar junts ha beneficiat les tres formacions i, per tant, és lògic repetir l'experiència. Però més enllà de la conjuntura, la Trobada ha servit per relançar el debat sobre les relacions entre Catalunya, el País Valencià i les Illes, que estava pràcticament congelat des de la transició.

La transició, entre d'altres defectes, va comportar la fragmentació dels Països Catalans en tres comunitats autònomes diferents. I per evitar futures velleïtats, a la Constitució es va introduir un article per prohibir expressament la federació entre comunitats autònomes.

La institucionalització de la diferència, per més migrat que siga el nivell d'autogovern, ha facilitat durant aquests anys un distanciament. Institucionalment, aquest distanciament és raonable, ja que les administracions tenen un àmbit territorial delimitat per la llei. Aquesta limitació no prohibeix, però, una col·laboració institucional que malauradament ha estat escassa, gairebé ocasional. El darrer exemple, el conveni en matèria de cultura entre la Generalitat de Catalunya i el Consell Insular de Mallorca, que cal felicitar, ha tardat molt a arribar, en aquest cas perquè en el continent no s'acaba d'estar prou atent a les peticions que arriben des de les Illes.

Però fora del marc institucional, el procés de fragmentació fruit dels

peatges de la transició també s'ha via instal·lat amb massa comoditat en les estratègies dels partits polítics. Un partit polític no té les limitacions d'una administració pública i pot bastir estratègies comunes, col·laboracions o coalicions amb qui crega convenient, però fins ara els partits polítics nacionalistes de casa nostra, impregnats per les divisions administratives, tiraven cadascú pel seu cantó, oblidant el benefici que comporta la col·laboració. Fins i tot algunes havien convertit en ideologia aquesta manca, teoritzant sobre terceres vies

o sobre un "no-intervencionisme" mandrós i fàcil.

La Tercera Trobada Nacionalista de Mallorca ha demostrat que la col·laboració i els pactes no estan renyits amb el respecte que mereixen les situacions polítiques de cada territori, que òbviament són diferents. Però com va dir Jordi Pujol en el seu discurs al

santuari de Lluç, "només ens salvarem si tenim una visió de conjunt". De dividir el país ja se n'encarreguen aquells que propugnen la seua desaparició. Els que es diuen nacionalistes tenen l'obligació de pensar-lo globalment, en la seua totalitat. Després, cadascú ha d'aplicar a casa seua la política que li sembla més adient, però sense oblidar mai que el país no s'acaba on s'acaba la frontera autonòmica.

Després del discurs de Jordi Pujol al santuari de Lluç, del qual el lector té àmplia informació en aquest setmanari, s'obre una nova etapa, en què les pors de la transició, les imposicions, han de quedar superades. El discurs de Jordi Pujol té grau de compromís, perquè a Lluç, les paraules no se les enduu el vent, sinó que s'hi queden. ■

"La Trobada Nacionalista ha demostrat que la col·laboració i els pactes no estan renyits amb el respecte de les situacions polítiques de cada territori."

62

Quan València va rimar amb Florència

Antoni Mestre

El Museu Valencià de Belles Arts dedica una exposició a "Els Hernandos".

64

"Corella no és més difícil que March"

Lluís Bonada

Entrevista a Stefano Maria Cingolani.

LLIBRES

66

Joan Francesc Ainaud

La doble cara de la desconeguda.

LA GALERIA

73

Beatriz Cabezas

La col·lecció cinematogràfica de Tomàs Mallol veu la llum.

OPINIÓ

16

Xavier Vinader

17

Jordi Sànchez

18

Ramon Barnils

18

Pau Viciano

18

J. J. Pérez Benlloch

19

Martí Domínguez

82

Joan Francesc Mira